

[Lorentzen.]

gere. Vi var altså sikkert ret hurtigt nået til et resultat, men den, der bringer uro i billedet, er den højtærede finansminister.

Den højtærede finansminister har tilsyneladende let ved at fremsætte forslag af vidt forskellig karakter angående samme emne. Den 13. maj d. å. fremsatte han et forslag til lov om udligningsafgift til staten af faste ejendomme. Hovedparten af det provenu, der skulle indgå, nemlig ialt ca. 540 mill. kr., skulle anvendes til dækning af statens udgifter til at nedbringe lejen til 1950-niveauet. Jeg kunne forstå på en svag antydning fra det ærede medlem hr. Holger Larsen, at det stadig var i hans tanker, men iøvrigt troede jeg, at dette formål i dag ikke nød nogen beskyttelse i det høje ting. Det må også erkendes, at den højtærede finansminister ved sit forslag om overordentlig skat til staten af faste ejendomme ikke har opretholdt beskyttelsen af dette formål.

Det er givet, at et af formålene med denne skattelov kan være at skabe en vis udjævning af forskellen mellem huslejeniveauerne; men det kan på den anden side ikke være det eneste formål, som man tilsigter med denne lov, thi så ville man ikke medtage tillægsgrundskylden på al jord, men alene indsnævre denne afgift til at gælde for grunde, der er bebygget med udlejningsejendomme. Jeg tror, den højtærede finansminister regner med, at tillægsafgiften og tillægsgrundskylden, således som de kaldes i det fremsatte lovforslag, vil betyde et tillæg til huslejen på, jeg tror, det var 8 pct. Det ærede medlem hr. Holger Larsen nævnte 10 pct., men sandheden er, at ingen kan sige noget som helst om, hvor meget det gennemsnitlig kan blive. Der er nemlig store forskelligheder fra ejendom til ejendom og fra egn til egn. I betænkningen vedrørende fuld grundskyld, hvoraf jeg har læst store partier, opererer man med et betydeligt spillerum, både 8—20 pct. og 6—16 pct. Det er heller ikke ukendt for nogen, at ejendomsskyldvurderingen ikke er noget sikkert grundlag for en ensartet og ligelig beskatning; dertil er forskellen i vurderingerne altfor stor.

Tillægsafgiften er beregnet til at skulle give 65 mill. kr. årligt, når den er på sin højde, og det skulle den nå allerede efter det andet år. Den har en blomstringstid på

11 år, hvorefter den skal afblomstre og visne i løbet af 50 år med en tiendedel hvert femte år. Men med en så lang afblomstringstid kan man vel nærmest gå ud fra, at afgiften ender med at blive en evighedsblomst. Det drejer sig samtidig om meget store beløb, og selvom de ikke i første omgang skal bæres af lejerne, vil de alligevel den dag, da huslejen kan gives fri og ejeren kan få markedets pris for lejligheden, bundfælde sig som prioriteter på ejendommen indenfor den periode, hvori loven skal være gældende, hvilket igen vil virke ind på realkreditten.

Vi stiller os derfor meget skeptisk overfor forslaget om tillægsafgift. De usikre formål, der er knyttet til denne, og selve afgiftens størrelse forekommer os i høj grad urovækkende. Vi kan under ingen omstændigheder gå med til afsnittet om tillægsgrundskylden, der efter forslaget gøres til en permanent skattelov. Vi finder, at det er uden hver saglig begrundelse at rive nogle blade ud af betænkningen vedrørende fuld grundskyld og putte dem ind i et lovforslag, så at dette ændrer karakter. Vi kan fra vor side under ingen omstændigheder medvirke til indførelse af en yderligere grundstigningsskyldbeskatning, og jeg vil straks nævne, at vor stilling hertil er den samme, enten beskatningen begrænses til byejendomme, eller den også skal omfatte landbrugsjord.

Aksel Møller: Det ærede medlem hr. Lorentzen har allerede på en række punkter gjort rede for sit partis stilling til dette lovforslag. Jeg kunne forsåvidt henvise til det ærede medlems udtalelser; de vakte absolut genklang i det konservative folkeparti, og det høje ting vil lægge mærke til, at på langt de fleste områder er jeg for mit vedkommende enig med det ærede medlem.

Også jeg finder, at en af de væsentligste fejl i lovforslaget er, at der er tale om en midlertidig lovgivning. I maj i år fremsatte den højtærede boligminister et forslag, lovforslag om boligforholdene kaldet, som gik ud på, at de midlertidige huslejerestriktioner: huslejestoppet og opsigelsesforbudet, skulle være afviklet i 1963. Se, det var et perspektiv. Det var i maj. Nu stiller boligministeren med et forslag om, at vi skal have endnu en omgang midlertidig lovgivning på dette område, og den eneste udsigt, vi har, er, at vi i 1956 skal konstatere, om vi